

ע"פ 11274/09/21 - מאיר ארזואן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 11274-09-21 ארזואן נ' מדינת ישראל

5 בינואר 2022
ג' בשבט תשפ"ב

לפני כבוד השופטת העמיתה דבורה ברלינר

כבוד השופט שי יניב

כבוד השופט יוסי טופף

המערער

מאיר ארזואן (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד משה יוחאי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד פיה גלבר

פסק דין

כמצוות המחוקק אנו מודיעים בפתח פסק הדין על זיכוי של המערער מעבירות אלה: קשירת קשר לעשות פשע; זיוף סימני זיהוי של רכב בצוותא; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא. אנו מותירים בעינה את הרשעתו בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירה על סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כבוד השופט העמית דניאל בארי) בת"פ 41958-02-18.

המערער, מאיר ארזואן, הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירות הללו:

קשירת קשר לעשות פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; זיוף סימני זיהוי של רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413ט יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413ט יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

על המערער נגזרו העונשים הללו:

שבע שנות מאסר, מתוכן שש שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו, והיתרה על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה שמהותה שלילת יד ברכוש הזולת;

קנס בסך 1,300,000 ש"ח ופיצוי לחברת, מודיעין אזרחי' בסך 85,150 ש"ח.

עמוד 1

כתב האישום

2. כתב האישום הוגש כנגד המערער ונאשם נוסף, יוסף סופיר (להלן - נאשם 2) ביום 19.2.18.
3. על פי עובדות כתב האישום, בין התאריכים 18.5.16 עד 30.11.16 עבד נאשם 2 כמאבטח במודיעין אזרחי, חברה המשנעת כספים ודברי ערך ברכבי בלדרות.
- בתאריך שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 30.11.17, קשרו המערער ונאשם 2 קשר לעשות פשע, שהוא התפרצות לרכב בלדרות של מודיעין אזרחי. במסגרת קשירת קשר זו, סיפק נאשם 2 מידע למערער באשר לפתיחת דלתות רכב הבלדרות. זאת, מניסיונו האישי, נוכח עברו כמאבטח במודיעין אזרחי.
- לצורך ביצוע הקשר עשו המערער ונאשם 2 שימוש ברכב מסוג מזדה 3, שזהות בעליו לא ידועה למאשימה (להלן - רכב המזדה), החליפו את לוחית הזיהוי ללוחית זיהוי שמספרה 54-121-70 השייכת לרכב מסוג שברולט השייך לפהים חליל (רכב שהורד מהכביש לאחר שעבר תאונת דרכים בחודש אוקטובר 2017), וכן הכינו מוט ארוך, מלופף באיזולירבנד, זאת לצורך ביצוע העבירה.
- ביום 30.11.17 בשעה 10:00 לערך, ברחוב הגליל 83 בגני תקווה (להלן - המקום), יצאו מאבטחי רכב בלדרות של מודיעין אזרחי (להלן - רכב הבלדרות) לסניף רשת, מגה' הסמוך, לצורך איסוף כספים.
- המערער והנאשם 2 הגיעו באותו זמן למקום באמצעות רכב המזדה. הנאשם 2 החדיר, דרך חרך הירי בתא הנהג ברכב הבלדרות, מוט באמצעותו לחץ על כפתור הפותח את דלת הצד ברכב.
- המערער נכנס לתוך רכב הבלדרות, דרך דלת הרכב שנפתחה, והחל להוציא שקים ובהם כספים, כאשר נאשם 2 הכניס את השקים לתוך רכב המזדה.
- בנסיבות אלה המערער ונאשם 2 נטלו ונשאו בצוואת שקים במספר שאינו ידוע במדויק למאשימה, ובהם סכום כולל של 4,228,000 ש"ח.
- ביום 6.2.18 בשעה 8:45 לערך, הגיעו שוטרים לביתו של המערער, בשדרות גת 10, קריית גת (להלן - הבית), אך לא היה מענה בבית. בהמשך בשעה 11:43 הגיע אליעזר ביטון, חברו של המערער, לחלקו האחורי של הבית, אז השליך המערער מחלון ביתו, שקית ובה מעטפה עם סכום של 85,150 ש"ח במזומן. חברו תפס את השקית.
- במעשים המתוארים לעיל קשרו המערער והנאשם 2 לעשות פשע, זייפו בצוואת סימני זיהוי של רכב, פרצו לרכב בכוונה לבצע גנבה וגנבו בצוואת סכום של 4,228,000 ₪, והמערער עשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, על-ידי העלמת ראיות.

ניהול ההליך והכרעת הדין

4. ביום 20.11.19 קיבל בית המשפט קמא את בקשת המאשימה להגיש ראיות בעניין „עדות שיטה“. בעקבות כך התקבלו כתב אישום מתוקן והכרעת דין בת"פ 21073-01-19 מבית משפט השלום באשקלון.
5. לאחר ניהול הוכחות הורשעו המערער והנאשם 2.

הכרעת הדין

6. אליבא דבית משפט קמא - היה עליו להידרש לשתי סוגיות הטעונות הכרעה - האחת סוגיית הזיהוי, והאחרת - סוגיית שיטה ומעשים דומים.

באשר לסוגיית הזיהוי - אירוע הגנבה מרכב הבלדרות תועד על ידי מצלמות האבטחה שברכב. לבית המשפט קמא הוגשו תמונות שהורדו מדיסק ודוח צפייה (ת/10 ות/10א). התמונות שהורדו מהדיסק נשלחו על ידי מודיעין אזרחי להגדלה ועיבוד גרפי בחברה חיצונית.

לאחר צפייה בסרט האבטחה, זיהו יונתן גדג', מנהל סניף תל-אביב במודיעין אזרחי ושגיא דהן, סמנכ"ל פיתוח עסקי באותה חברה, את הנאשם 2 כמי שהשתתף בגנבה. כך מסרו בהודעותיהם במשטרה, ובהמשך לאמור בהודעות נערך עימות עם הנאשם 2 שבו הטיחו בו כי זיהו אותו כמי שמבצע את הגנבה מרכב הבלדרות.

בעדותם בבית המשפט קמא סרבו יונתן גדג' ושגיא דהן להשיב על שאלות. בית המשפט השתכנע כי סירובם נובע מחשש ופחד ולאחר שאישרו כי אכן מסרו את ההודעות במשטרה ותכנן אמת הוכרזו כעדים עוינים והודעותיהם במשטרה התקבלו וסומנו ת/3 ות/13, בהתאמה.

כפי שניתן להבין, הודעותיהם של עדים אלה אינן תורמות מאום לזיהוי של המערער כמי שהשתתף בגניבה מרכב הבלדרות.

בנוסף לעדים אלה הוגשו לבית המשפט בנושא הזיהוי מספר חוות דעת מטעם מומחי מז"פ:

חוות דעת אלן צ'ייקובסקי ביחס לפרטי הלבוש של הפורצים או מי מהם; חוות דעת צפנת ברדה לעניין השוואת תמונות החשודים למול המערער; חוות דעת אוראל אבירם לעניין השוואת תמונות החשודים למול הנאשם 2. חוות הדעת האחרונה של אוראל אבירם, אינה רלוונטית למערער, בית משפט קמא התייחס אליה בעניינינו כנראה בטעות.

חוות דעת המומחה אלן צ'ייקובסקי לעניין תחתוני Nautica שנמצאו בבית המערער (ת/51): בתמונה מהאירוע ניתן לראות את גומי התחתונים של החשוד. חוות הדעת קובעת כי אפשרי שהתחתונים שנתפסו בבית המערער הם אותם תחתונים.

חוות דעת המומחית צפנת ברדה לעניין השוואת תמונת החשוד מהאירוע למול תמונת המערער: „[...] סביר (אפשרי בהחלט) כי החשוד הוא [...] שמצולם בעת האירוע [...]”. מדובר בוודאות ברמה „בינונית חיובית”. בחקירתה הנגדית אישרה המומחית, בתשובה לשאלת הסנגור, כי לא הבחינה בקעקועים בתמונות אותן בחנה, על אף שלמערער יש קעקועים בתוכי האוזניים.

7. באשר לסוגיית השיטה -

בית המשפט קמא קיבל כאמור את בקשת המאשימה להגיש ראיות לעניין „עדות שיטה”. המאשימה הגישה כתב אישום מתוקן והכרעת דין בת"פ (שלום אש') 21073-01-19, שבו הנאשמים הם המערער ונאשם 2 (להלן תיק אשקלון).

המערער והנאשם 2 הודו בעובדות כתב האישום המתוקן (בכתב האישום בתיק אשקלון היה המערער נאשם 2, ואילו נאשם 2 בתיק דכאן היה נאשם 1).

בקליפת אגוז, כתב האישום תיאר כי רכב בלדרות של מודיעין אזרחי חנה בחנין בקריית גת ביום 26.12.18. עובר לשעה 21:20 החנו המערער והנאשם 2 רכב מסוג פורד הנושא לוחית זיהוי גנובה בסמוך לרכב הבלדרות. בתאריך 27.12.18 בשעה 01:10 או בסמוך לכך התפרץ הנאשם 2 לרכב הבלדרות בכוונה לפגוע בו במזיד באופן שאינו ידוע בדיוק למאשימה. הנאשם 2 קדח חור בדלת הנהג וקדח חור נוסף בכספת שתוך הרכב. המערער תצפת. המערער והנאשם 2 נתפסו בכף על ידי שוטרים, בשעה 01:48.

המערער הורשע בהפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, החזקת כלי פריצה לרכב, עבירה

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

התביעה.

11. **קביעות מהימנות:** אליבא דבית משפט קמא עדות המערער הותירה עליו רושם „[...] בלתי אמין לחלוטין[...]“, גרסאותיו בבית המשפט הן עדות כבושה (סעיף 133 להכרעת הדין). בית המשפט לא האמין לטענת המערער כי בינו ובין הנאשם 2 קיימת היכרות שטחית בלבד וכי „[...] אין להניח כי נאשם 2 יצא למבצע מורכב של פריצה לרכב בלדרות עם ציוד רב בליווי אדם שמכיר באופן שטחי“ (סעיף 134).

גם באשר לתחתונים שנתפסו בביתו גרסת המערער אינה אמינה, וגם עדות בנו כי התחתונים שייכים לו וכי אשתו הפנתה את תשומת ליבו לכך לא זכתה לאמון בית המשפט. מדובר בעדות שמועה, אשת הבן לא הובאה לעדות ומכאן שאין לתת אמון בגרסה זו. עוד מוסיף בית המשפט קמא כי העובדה שהמערער מנסה להרחיק עצמו מהתחתונים מצביעה על חששו שבגינם יקשר לאירוע. חשש המערער מחזק את ראית הזיהוי.

בית המשפט דחה גם את גרסאות המערער לגבי מקור הכסף שהשליך מהחלון לשכנו כבלתי אמינות. בית המשפט לא האמין שהבנק נתן הלוואה בסך 50,000 ש"ח לאדם המתקיים מהבטחת הכנסה. המערער טען גם לירושה שקיבל כהסבר להמצאות הכסף בידו. בית משפט קמא קבע כי קיימות סתירות בין גרסת המערער למקור הכסף בירושה לבין גרסת אחיו לעניין מועד הירושה וסך הכספים שהועברו בגינה.

על דרך סיכום אמר בית המשפט כי „יש בשקרי הנאשמים, בקשר הקרוב ביניהם, בקניית כרטיס יקר ע"י נאשם 1 ביום ביצוע העבירה ובהעברת סכום כסף נכבד לשכנו כדי לחזק את ראיות הזיהוי שפורטו לעיל[...]“ (סעיף 142 להכרעת הדין).

בית המשפט קמא דחה את טענת המערער כי יש לבטל את מסקנותיה של המומחית צפנת ברדה לעניין האפשרות כי המערער הוא האדם המופיע בסרטון האבטחה שצולם באירוע, מכיוון שלא זיהתה קעקועים על דמות החשוד שצולמה, בשעה שלמערער קיימים קעקועים על תנוכי אוזניו. נקבע כי ניתן להוסיף קעקועים בכל מועד, שעל כן אין משמעות לכך שהמומחית לא הבחינה בהם.

לאור האמור הרשיע בית המשפט את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

הודעת הערעור

12. בהודעת ערעור ארוכה ומפורטת תקף ב"כ המערער את כל אחד מנדבכי הכרעת הדין. לשיטתו שגה בית המשפט בהרשיעו את המערער, על סמך הראיות שהיו בפניו.

13. אשר לשאלת זיהוי המערער כמי שבצע את העבירות - ב"כ המערער היפנה לכך שבית המשפט קמא התייחס בטעות לחוות הדעת שהוגשה על ידי המומחית אוראל אבירם כאילו התייחסה למערער, שכן חוות דעת זו התייחסה לנאשם 2 בלבד.

בנוסף, חוות הדעת של המומחית צפנת ברדה היא כי רמת הוודאות שהמערער הוא האדם המצולם בסרטון היא **דרגה 6(ו)** מתוך סולם של תשע דרגות זיהוי, כלומר רמת וודאות בינונית. רמת ודאות זו אינה מספיקה.

פקד ברדה לא הבחינה בצילום בכתובות קעקע, אולם למערער יש כתובות קעקע על תנוכי האוזניים. זהו גורם נוסף המעלה ספק ביחס לוודאות הזיהוי.

14. אשר לחוות הדעת של המומחה אלן צ'יקובסקי, אשר התייחס לפרטי הלבוש של שני הגנבים בסרטון, למערער יוחס פריט אחד - זוג תחתונים של המותג Nautica שנתפסו בבית המערער למעלה מחודשיים לאחר האירוע.

המומחה קבע כי אפשרי שמדובר באותה הלבשה תחתונה שנראית בתמונה מהאירוע, וכי רמת הסבירות היא 5(ה) מתוך תשע. נבהיר כי בתמונה שהוצגה למומחה נראה רק חלק מהתחתונים והמומחה אישר בחקירתו כי אינו קובע שמדובר בתחתונים הספציפיים שצולמו, שכן אין מדובר בפריט ייחודי. לכן יש להוסיף כי בסרטון נצפו פרטי לבוש נוספים. אף לא אחד מהפריטים האלה נתפס בחיפוש שערכה המשטרה בבית המערער.

15. אשר לכסף שנזרק, הסנגור מבהיר מאין הכסף, וכך או אחרת אין בהשלכתו כדי לקשור אותו לסכום של 4,228,000 ש"ח שנגנב. כך גם באשר לרכישת כרטיס הטיסה לתאילנד שנקנה ביום הגניבה. הטענה היא כי לא נבדקו היבטים שונים של רכישת הכרטיס, ומכל מקום גם רכישתו, בין בידי המערער ובין על-ידי חבריו, אינה קושרת אותו לעבירות. איננו רואים לפרט את הטענות הנוספות, ודי לנו אם נאמר כי הסנגור לא הותיר אבן על אבן.

16. מנגד, המדינה תומכת את יתדותיה בהנמקתו של בית המשפט קמא על כל רכיביה, וסבורה כי חוות דעתה של הגב' ברדה בכל הנוגע לזיהוי, בצירוף „עדות השיטה” ושורת הראיות הנסיבתיות שהוצגו לבית המשפט קמא, מצביעות על הוכחה מעבר לספק סביר של כל העבירות שיוחסו למערער בכתב האישום.

דין

17. נקדים הכרעה להנמקה ונאמר מיד את שאמרנו בפתיח כמצוות המחוקק: החלטנו לזכות את המערער מחמת הספק ממרבית העבירות. נאמר אף זאת - תחושתנו, ויותר מתחושתנו - היא כי המערער עבר את העבירות שבהן הורשע, אולם התשתית הראייתית שהונחה לפנינו אינה עונה לדרישה של הוכחה מעבר לספק סביר.

להלן נידרש לכל אחת מן הראיות ונבחן את משמעותה. אולם כאמירה כללית ומוקדמת נאמר שמדובר בראיות אקלקטיות שאינן קשורות זו לזו, ואף אחת מהן אינה קושרת את המערער באופן מובהק וחד-משמעי לעבירה, שעל-כן היא אינה יכולה לשאת על גבה את משקל ההרשעה.

גם צירופן של הראיות יחד אינו משנה את התמונה. כפי שאמרנו הראיות אינן קשורות זו לזו, ואין מדובר בחלקים בפאזל שבהצטרפם יחד יוצרים תמונה ברורה. על פני הדברים כל אחת מן הראיות שייכת אולי לפאזל אחר, ולפיכך הצירוף - אינו מתיר את הספק.

18. מכאן לניתוח פרטני. אלה חמש הראיות שהיו לפני בית המשפט קמא:

- א. חוות דעת המומחית צפנת ברדה (ת/14) המתייחסת להשוואת תמונות מהאירוע לתמונות החשוד (המערער).
- ב. חוות דעת מומחה אלן צ'ייקובסקי (ת/9) המתייחסת לזוג התחתונים שנתפס כחודשיים לאחר האירוע, בביתו של המערער.

ג. העברת המזומנים בסך כ-85,000 ש"ח בשקית לשכן מר אליעזר ביטון.

ד. רכישת כרטיס טיסה לתאילנד בסך כ-10,000 ש"ח, ביום שבו בוצעה הגנבה.

ה. עדות שיטה.

נוסף לראיות אלו נדרש בית המשפט קמא להתנהלות המערער, לשתיקתו בחקירה ולשקרים שהשמיע לשיטת בית המשפט, שהביאו לכך שבית המשפט קבע כי אינו מאמין לו.

19. להלן נבחן את הראיות אחת לאחת.

א. חוות דעת המומחית צפנת ברדה (ת/14). המומחית השוותה תמונות שהופקו מסרטון האבטחה של האירוע לתמונות המערער. מסקנתה הייתה כי „[...]לדעתי סביר (אפשרי בהחלט) כי החשוד הוא [...] שמצולם בעת האירוע“. לחוות הדעת מצורף סולם רמות הוודאות. קביעתה של המומחית עונה לדרגה ו באותו סולם רמות: „סביר (אפשרי בהחלט) שמדובר באותו אדם (Probable)“. הסולם מונה דרגות מ-א עד ט, והדרגה שבה נמצא זיהוי המערער היא כאמור ו, דהיינו באמצע המתחם. בעדותה בבית המשפט אמרה העדה כי „[...] זאת רמת הוודאות ונכון שהיא בינונית[...]“ (עמ' 43 לפרוטוקול, שורה 15).

די באמור לעיל להביא לכלל מסקנה שלא ניתן לבסס ממצא מרשיע על סמך חוות הדעת. למסקנה זו הגיע גם בית המשפט קמא: „[...] בעניינו של נאשם 2 אין די בקביעה הנ"ל כדי להוות ראיה מכרעת לעניין הזיהוי“ (סעיף 121 להכרעת הדין), ובהמשך: „[...] אין די בחוות דעת מז"פ כדי לקבוע כי נאשם מס' 1 השתתף באירוע נשוא התיק[...]“ (סעיף 124).

מסקנתו של בית המשפט קמא מקובלת עלינו ולא ניתן להגיע למסקנה אחרת. זאת גם מבלי להידרש לטענתו של הסנגור בהודעת הערעור ולפיה למערער קעקועים על תנוכי אוזניו. אכן, הדעת נותנת כי ככל שהקעקועים קיימים, המומחית תראה אותם בתמונות המוגדלות ששימשו אותה לחוות הדעת. בפועל העידה המומחית כי לא ראתה קעקועים בבדיקת התמונות. בית המשפט קמא נדרש לכך באומרו כי המומחית הבהירה כי לא הבחינה בקעקוע **בתוך** האוזן, וכי צפייה בתמונות אינה מאפשרת לראות קעקועים בתוך האוזן. עוד ציין כי לא הובאו ראיות על כך שהקעקוע היה קיים במועד הרלוונטי, וכי ניתן להוסיף קעקוע גם לאחר מכן.

מסקנתנו בנושא זה היא כדלקמן: באשר למיקומם של הקעקועים, הקעקועים ממוקמים **בתוכי** האוזניים ולא בתוך האוזן, שעל-כן שגה בית המשפט קמא בהיבט זה.

באשר למועד יצירת הקעקוע צודק בית המשפט קמא כי אין ודאות באשר למועד יצירתם, יחד עם זאת, בשורה התחתונה הנושא לא נבדק ולא מוצה עד תומו.

מכל מקום, החשיבות היא בעצם הקביעה של המומחית עצמה באשר לדרגת הוודאות, שאיננה מתקרבת אפילו לקריטריון של „מעבר לספק סביר“.

כדי להשלים את התמונה נציין שבית המשפט נדרש לחוות דעת נוספת של המומחית אוראל אבירם. חוות דעת זו אינה נוגעת למערער אלא לנאשם 2 וטעה בית המשפט קמא בהתייחסו אליה.

ב. חוות דעת המומחה בנושא התחתונים. התחתונים נתפסו כחודשיים לאחר העבירות בביתו של המערער, עם פריטי לבוש אחרים. תאריך התפיסה כשלעצמו די בו כדי להפחית ממשמעותם, אפילו דובר בראיה מובהקת וחד-משמעית. כזכור בת/51 צוין כי באשר לחשוד שהיה בתוך רכב הבלדרות נגלה חלקם העליון של תחתונים בצבע כחול עם פס לבן שעליהם מופיעה הכתובת Nautica. המומחה קבע כי אפשרי שמדובר באותם תחתונים. למותר לציין כי אמירה זו אינה יכולה לבסס הרשעה. המילה „אפשרי“ איננה טעונה פירוש. בית המשפט קמא לא התייחס נקודתית לכך שמדובר רק באפשרות, ולעומת זאת צוין כי אינו מקבל את דברי המערער באשר לשייכותם של התחתונים (אם למערער או לבנו), וקבע שגרסת המערער איננה אמינה בנושא זה. כבוד השופט קמא הוסיף וציין כי רק בבית המשפט נזכר המערער לומר כי מדובר בערמה של ארבעים זוגות תחתונים בארון בחדר השינה של בנו. דא עקא - התחתונים **לא** הוצגו למערער עם תפיסתם ולא נדרשה התייחסותו הקונקרטית בזמן אמת. למעשה נדרש המערער להציג את גרסתו בנושא זה רק בבית המשפט.

גם בלי להתייחס לנתון זה, לשיטתנו, התחתונים אינם יכולים להיחשב ראיה מפלילה משמעותית. מדובר במותג נפוץ; לא הובאו נתונים המעידים שהשימוש בו נדיר. מדובר בפריט המצוי בשוק וכל אדם יכול לרכוש אותו.

גם כשאנו מצרפים את הימצאות התחתונים לקביעת המומחית באשר להשוואת התמונה כמפורט לעיל, אין בכך כדי לשנות את המאזן.

ג. העברת המזומנים. כזכור המערער זרק מחלון ביתו סכום של כ-85 אלף ש"ח לשכנואליעזר ביטון. המדינה טוענת כי הכסף הוא כנראה חלק מכספי הגניבה, שעל-כן בהשלכתו יש כדי לקשור את המערער לביצוע הגניבה. המעט שניתן לומר הוא כי סכום של 85 אלף ש"ח איננו מבסס קשר כלשהו לסכום של יותר מארבעה מיליון ש"ח שנגנב למעלה מחודשיים לפני כן. הסנגור האריך ופירט על מקורות הכסף. איננו רואים לעסוק בנושא זה, משום שגם אם נצא מנקודת הנחה כי צדק בית המשפט קמא כשלא האמין למערער באשר למקור הכסף, אין בכך מענה לשאלה כיצד הסכום קושר את המערער לביצוע הגניבה. הכסף היה יכול לבוא מכל מקור בלתי כשר אחר. ברור שהמערער לא רצה כי המשטרה תמצא אותו - בכך אין כדי להביא למסקנה כי מדובר בסכום שהוא חלק מכספי הגניבה.

יחד עם זאת, עצם השלכת הכסף זמן מה לאחר שהמשטרה התדפקה על דלתו, יש בה משום שיבוש הליכי משפט, שהרי המערער התכוון כי המשטרה לא תמצא את הכסף ולא תניח ידה עליו.

ד. רכישת הכרטיס לתאילנד. ההקשר המפליל שלו התביעה טוענת עניינו תאריך רכישתו של הכרטיס. מדובר בכרטיס יקר יחסית (כ-10,000 ש"ח), ולטענת המדינה העובדה שהיה בידי המערער סכום כזה מצביעה על כך שהצליח להניח את ידו על מקורות כסף בלתי צפויים. המדינה מפנה לכך שהמערער ככלל אינו בעל רכוש ומתקיים מקצבה, ולשיטתה אין להניח שיש בידו סכום מעין זה לרכישת כרטיס לטיסת בילוי. המערער טען כזכור כי חבריו רכשו את הכרטיס למענו, הגם שלא הציג ראיות התומכות בגרסה זו - אם כי לצורך השלמת התמונה נציין כי שמו של לפחות אחד מהחברים שהיו מעורבים כביכול

בקניית הכרטיס היה ידוע למשטרה, והנושא לא נבדק. מכל מקום, גם רכישת הכרטיס ביום הגניבה איננה יכולה לקשור את המערער לביצוע הגניבה. לא ברור באיזו שעה נרכש הכרטיס בהתייחס לשעת ביצוע הגניבה - לפניה או אחריה. הסנגור טען כי בין מקום רכישת הכרטיס ובין מקום הגניבה מפרידים 73 קילומטרים, ולא נבדקה השאלה אם המערער היה יכול להגיע ממקום א' למקום ב' באופן שיאפשר לו לרכוש את הכרטיס מכספי הגניבה. איננו רואים להתעמק בכל טענותיו הרבות של הסנגור בהקשר זה, משום שלשיטתנו כאמור גם סכום של עשרת אלפים ש"ח, ואפילו בהנחה המחמירה מבחינת המערער כי הוא רכש את הכרטיס ולא חבריו רכשו אותו עבורו, איננו קושר אותו לביצוע הגניבה. כאמור לא ניתן גם לשלול את האפשרות שאכן לא הוא רכש את הכרטיס אלא החברים.

ה. נותרה אפוא על הפרק טענת השיטה. בעניין זה המדינה מפנה לפריצת רכב הבלדרות באשקלון, שכתב האישום המתעד אותו הוגש לבית המשפט כנספח ג' להודעת הערעור (ת"פ [שלום אש'] 19-01-21073) (להלן - תיק אשקלון).

בית המשפט קמא ציין את הדמיון שהוא רואה בין תיק אשקלון לתיקנו. וכך נאמר: „[...] קיימים בין שני המקרים קווי דמיון מוחשיים לפחות בשימוש ברכב שזהותו זויפה בשימוש במידע פנים המיוחס לנאשם 2 שלעניין זהותו יש ראיות עצמאיות חד משמעיות וכן שימוש בכלים המצביעים על ידע מוקדם הקשור לעבודתו בעבר של נאשם 2 בחברה“ (סעיף 141 להכרעת הדין).

כל שנוכל לומר הוא כי דבריו של בית המשפט קמא מדברים בעד עצמם. שני קווי הדמיון של שימוש במידע פנים ושל שימוש בכלים המלמדים על ידע מוקדם מצביעים על **נאשם 2** ולא על המערער שלפנינו. השאלה שלפנינו היא אם נאשם 2 בחר במערער גם בפעם זו, כפי שעשה בתיק אשקלון, להיות שותפו לביצוע הגניבה. קווי הדמיון שעליהם הצביע בית המשפט קמא כמפורט לעיל אינם עונים על שאלה זו.

באשר לשימוש ברכב שזהותו זויפה - המעט שנוכל לומר הוא כי מאפיין זה אינו ייחודי לאירוע הנוכחי. אין בו ולו קצה חוט הקושר דווקא את המערער לביצוע המעשה. חלק לא מבוטל מהעבריינים העושים מעשים פליליים משתמש בכלי רכב שזהותם זויפה, כדי להקשות על המשטרה בגילויים.

נוסף על כך הזכיר בית המשפט קמא קריטריונים כלליים המאפיינים גם את המעשה שלפנינו וגם את תיק אשקלון, כגון תעוזה ומקצועיות. מיותר לומר כי אין בכך מאפיין שיכול להוות ראיה של ממש, שלא לדבר על ראית „שלד“ שעליה ניתן לבסס את ההרשעה.

סוף דבר

20. כפי שפתחנו בפרק הדיון, הגם שתחושתנו היא שאכן המערער הוא מי שנלווה לנאשם 2 גם במקרה הנוכחי כמו בתיק אשקלון, התשתית הראייתית אינה איתנה דייה. אין לפנינו ראיה אחת שיכולה לשאת על גבה את משקל ההרשעה, וגם צירוף כל הראיות יחד אינו משנה את התמונה, שהרי הראיות אינן קשורות זו לזו, וכפי שאמרנו - אינן יכולות להוות יחד חלקי פאזל שבהצטרפם זה לזה יוצרים את השלם. לשון אחר: האפשרות

שהמערער הוא זה שנילווה לנאשם 2 אינה האפשרות הסבירה היחידה מצירופן של כל הראיות המצויות בתיק, על אף החשדות הכבדים המרחפים מעל המערער.

21. לפיכך אנו מזכים את המערער מחמת הספק מהעבירות של קשירת קשר לעשות פשע, זיוף סימני זיהוי של רכב בצוותא ופריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא.

אנו מותירים בעינה את הרשעתו בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירה על סעיף 244 לחוק העונשין. יהא מקור הכסף שהשליך המערער אל אליעזר ביטון אשר יהא, השלכתו בנסיבות שפורטו לעיל היא בבחינת שיבוש מהלכי משפט.

אשר לענישה - בנסיבות תיק זה איננו רואים לנכון להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא כדי שיגזור את העונש בגין עבירה זו בלבד. לפיכך הצדדים יטענו כרגע לפנינו לעונש לעניין עבירה זו בלבד, וגזר הדין יינתן עתה.

ניתן והודע היום, ג' בשבט תשפ"ב (5 בינואר 2022), בהעדר הצדדים.

**דבורה ברלינר,
שופטת
עמיתה, אב"ד**

שי יניב, שופט

יוסי טופף, שופט